ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΑΜΗΝΟΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Δραχμὰς 5*
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Φρ. Χρ. 8*

ΕΤΟΣ Α΄ — ΑΡΙΘΜΟΣ 18

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν:
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗν,, ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Μαΐου 1906

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τῶν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπτης τῆς ὕλης καὶ ὑπεύθυνος
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Δικηγόρος ἐν Ἀθήναις

ΕΝΩΤΙΣΘΩΜΕΝ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Ἡ ἐν τῇ ἰταλικῇ Βουλῇ τῆς 25 Μαρτίου 1903 ἀγόρευσις τοῦ τότε πρωθυπουργοῦ G. Zanardelli

Κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἐν Ἀθήναις Δικηγόρου κ. Ἀριστ. Δασκαλάκη.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Διότι πράγματι, μολονότι εἰς τοὺς μᾶλλον διακεκριμένους δικηγόρους τὸ ἐπάγγελά των παρέχει πλουσιωτέρας ἀμοιβὰς (ἴσως δὲ καὶ μεταξὺ τῶν μᾶλλον ἐξόχων οὐχὶ εἰς τοὺς *διακρινομένους ἐπὶ αὐστηρότητι ἠθῶν καὶ ἀφιλοκερδείᾳ* ἐν τῇ ἐνασκήσει τοῦ ἐπαγγέλματός των) εἶνε ἐν τούτοις βέβαιον, ὅτι, ὁπόταν ἀπὸ τῶν νεανικῶν των ἤδη χρόνων, χωρὶς νὰ ριφθῶσιν εἰσέτι εἰς τὴν ἀβεβαίαν τῆς δικηγορίας παλαίστραν, θὰ δύνανται οὗτοι, εἰσερχόμενοι εἰς τὸ δικηγορικὸν σῶμα, νὰ κερδίζωσιν ἀμέσως 5—7 χιλιάδας φράγκα ἐτησίου μισθοῦ, δυναμένου βραδύτερον νὰ αὐξηθῇ καὶ μέχρις 24,000, ποσὸν δηλαδή, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐκ τῶν μεγαλειτέρων, τὰ ὁποῖα τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα, ἐν τῇ ὑψίστῃ λαμπρότητι τῆς ἐξασκήσεώς του, δύναται νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς ἐξαιρετικὴν ἔχοντας ἀξίαν, αἱ πλουσιώτεραι αὗται δικηγορικαὶ ἀμοιβαὶ θὰ ἀντισταθμίζωνται ἐν τῷ δικαστικῷ σώματι ἐκ τοῦ ὅτι ἐν αὐτῷ θὰ παρέχηται εὐμάρεια ἤρεμος ἐν συνεχείᾳ, ἐν βεβαιότητι, ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἐν ἀξιοπρεπείᾳ.

Ἐὰν δὲ εἶνε εὐκταῖον, ὅπως, καθὼς καὶ ἐν ἑτέραις χώραις, αὐτοὶ οὗτοι οἱ δικηγόροι χρησιμεύωσιν ὡς τροφὴ διὰ τὸν δικαστικὸν κλάδον, τῆς πραγματικῆς ἐξασκήσεως τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος οὔσης λίαν καταλλήλου πρὸς καταρτισμὸν καλῶν δικαστῶν, λόγῳ τῆς γνώσεως τῶν ὑποθέσεων, τῆς πείρας τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς διορατικότητος τοῦ δικανικοῦ πνεύματος, ἥτις γεννᾶται ἐκ τῆς τοιαύτης ἐξασκήσεως, καὶ ὁ ὠφέλιμος οὗτος σκοπὸς δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ τοῦ νομοσχεδίου μας. Καθ' ὅσον ἡ μεταρρύθμισις ἣν προτιθέμεθα, οὐχὶ μόνον θέτει τοὺς ἐξοχωτέρους δικηγόρους μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων διὰ τὸ Ἀκυρωτικὸν Δικαστήριον, ἀλλ' ἀφίνει ἀνοικτοὺς εἰς τοὺς νεαροὺς δικηγόρους τοὺς διαγωνισμοὺς ἐκείνους τῆς ἐξαιρετικῆς ἱκανότητος, εἰς οὓς οὗτοι ἄχρις ὥρας οὐδόλως ἢ ὀλίγον ἀπέβλεπον, πρὸς οὓς ὅμως εἶνε πιθανὸν ὅτι θὰ ἐστρέφοντο, ἐν ᾗ περιπτώσει αἱ ἀμοιβαὶ θὰ παρουσιάζοντο εὐπεπρέστεραι καὶ ἑλκυστικώτεραι.

Ἡ ἀνεξαρτησία καὶ τὸ ἀμετάθετον τῶν δικαστῶν

Ἐὰν ἐν τούτοις τὸ νομοσχέδιον, ὅπερ σᾶς ἐπροτείναμεν, εἶνε ἀσφαλὴς ἐγγύησις περὶ τῆς ἱκανότητος τῶν δικαστῶν, ὀφείλει ἐν τούτοις νὰ σκοπῇ τὴν ἐξασφάλισιν καὶ τοῦ ἑτέρου τῶν ὅρων, τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ δικαστικοῦ ἡμῶν κλάδου, ἤτοι τῆς πλήρους αὐτοῦ ἀνεξαρτησίας.

Καθ' ὅσον ἡ δικαστικὴ ἐξουσία εἶνε ἁπλοῦν πλάσμα ἐὰν ἡ δικαιοσύνη δὲν εἶνε ἀνεξάρτητος τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας. Ἡ ἀνεξαρτησία διὰ τὸν δικαστὴν εἶνε πρᾶγμα τοσοῦτον σπουδαῖον ὥστε καὶ εἰς τὰς σοβαρωτέρας πολιτικὰς ὑποθέσεις νὰ φαίνωνται προτιμώτεροι οἱ ἔνορκοι, μ' ὅλα τὰ μειονεκτήματα αὐτῶν ὡς πρὸς τὰς σπουδὰς καὶ τὴν ἱκανότητα.

Ἡ ἀστυκὴ καὶ ἡ πολιτικὴ ἐλευθερία δὲν εἶνε ἀσφαλὴς ἐν χώρᾳ ὅπου οἱ νόμοι δὲν ἐφαρμόζονται ὑπὸ δικαστῶν ἀνεξαρτήτων. Ἡ κυβέρνησις, ἥτις καὶ αὐτὴ ὑπόκειται εἰς δίκας δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν της τὰς τύχας τοῦ δικάζοντος.

«Οἱ ἀληθεῖς ἐλευθερόφρονες Ἰταλοί, ἔγραφεν ὁ Karrara, ἔχουσι τὸ βλέμμα στερρῶς προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ὅπως ἐπὶ πάσης ἀποφάσεως τοῦ Κράτους τηρῆται πάντοτε τὸ γόητρον τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας καὶ ἡ ἀνεξαρτησία αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἐκτελεστικῆς τοιαύτης.»

Καὶ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἡ κυρία σκέψις τοῦ μεταρρυθμιστικοῦ ἡμῶν νομοσχεδίου ὑπῆρξεν ἡ χειραφέτησις τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων παντὸς βαθμοῦ καὶ παντὸς εἴδους ἀπὸ πάσης ἐξαρτήσεως ἀμέσου ἢ ἐμμέσου ἐκ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας.

Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἐθεωρήθη πάντοτε ἀπολύτως ἀναγκαῖον τὸ ἀμετάθετον τῶν δικαστῶν.

Δὲν ὑπάρχει δὲ ἐν τῷ δημοσίῳ δικαίῳ τῶν ἀνεπτυγμένων λαῶν οὐδεμία ἄλλη ἀρχή, δυναμένη νὰ διεκδικήσῃ τὴν ἀρχαιότητα καὶ ὁμοφωνίαν. Ὁ Royer-Collard, ὅστις ὑπῆρξεν εἷς ἐκ τῶν σθεναρωτέρων καὶ εὐφραδεστέρων διερμηνέων τῆς ἀρχῆς ταύτης, ἔγραψεν ὅτι τὸ ἀμετάθετον τοῦ δικαστοῦ εἶνε ἀπολύτως ἀνώτερον καὶ αὐτῶν τῶν τύπων τοῦ Πολιτεύματος.

Τὸ ἀμετάθετον ὅμως τοῦτο ἐν τῷ ἡμετέρῳ νόμῳ περὶ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ ἀπέβη φανταστικὸν καὶ ἀπατηλὸν διὰ τοῦ ἄρθρου 199, τὸ ὁποῖον παρέχει τῇ ἐκτελεστικῇ ἐξουσίᾳ *ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ὑπηρεσίας*, ὡς ἐκφράζεται τὸ ἄρθρον τοῦτο, τὸ δικαίωμα τοῦ μεταθέτειν τοὺς δικαστάς.

Τοῦτο δὲν ὑπῆρξε βεβαίως πιστὴ ἐφαρμογὴ τοῦ ἄρθρου 69 τοῦ ὀργανισμοῦ, τὸ ὁποῖον θεωρεῖ τοὺς δικαστὰς *ἀμεταθέτους*, ἀφοῦ μετατίθεται ἀκριβῶς ὁ δικαστὴς διὰ τῆς μετατοπίσεώς του ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλον τόπον. Διὰ τοῦτο ὁ Σαρδηνιανὸς νόμος τῆς 19 Μαΐου 1851, γραφεὶς ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπήρειαν τοῦ ὀργανισμοῦ, καθιέρωσεν ὅπως οἱ δικασταί, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν δύνανται νὰ μετατοπισθῶσιν ἢ ἐμποδισθῶσι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των, δὲν δύνανται ἐπίσης νὰ μετατεθῶσιν ἄνευ τῆς συναινέσεώς των.

Δύναται δὲ νὰ λεχθῇ ὅτι ὅσοι συγγραφεῖς μὲ κῦρος ἐπραγματεύθησαν τὸ ζήτημα τοῦτο, συνεφώνησαν πάντες ὅτι κατὰ τὴν ἀκριβῆ ἑρμηνείαν τοῦ ὀργανισμοῦ, τὸ ἀμετάθετον δέον νὰ καθορισθῇ οὐχὶ μόνον ratione oficii ἀλλὰ καὶ ratione loci.

Ἡ γνώμη αὕτη ἐξετιμήθη ὑπὸ τῶν νομοθετικῶν κανόνων πάντων σχεδὸν τῶν ἀνεπτυγμένων λαῶν, παρ' οἷς ἡ ἰσοβιότης καὶ τὸ ἀμετάθετον παρέχει τῷ δικαστῇ δικαίωμα καὶ ὡς πρὸς τὴν ἕδραν του.

Οὕτω δὲ ὀφείλει, προφανέστατα καὶ λογικώτατα, νὰ ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, καθ' ὅσον οὐδὲν ἐστὶ ἐπιβλαβέστερον διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ δικαστοῦ ἢ τὸ αὐθαίρετον τῶν μεταθέσεων.

Ὅθεν εἶνε εὐχερὲς νὰ κατανοήσωμεν πόσον αἱ *ἐξ ἐπαγγέλματος* μεταθέσεις ἰσοφαρίζουσιν ἔστιν ὅτε πρὸς παῦσιν καὶ τρόπον τινὰ ἐξαποστέλλουσι τὸν δικαστὴν εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ ἕδραν τεταπεινωμένον καὶ ἐστερημένον ἠθικοῦ κύρους, εἰς τρόπον ὥστε ὀρθῶς ἔλεγεν ὁ Waldeck-Rousseau ἔν τινι ἐκθέσει του ἐπὶ νομοσχεδίου δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, ὅτι αἱ μεταθέσεις καθιστῶσι τοὺς δικαστὰς ὑπόπτους καὶ ἐστερημένους πάσης ἐμπιστοσύνης.

Λοιπόν, ἡ μεταρρύθμισις, ἣν ἐπροτείναμεν ὑμῖν, ἐκτρεπομένη τοῦ ἐν ἰσχύϊ νόμου, ἀποκαθίστησι τὸ πραγματικόν, τὸ πλῆρες, τὸ *εἰλικρινὲς* ἀμετάθετον, τὸ ἀμετάθετον οὐχὶ μόνον ἀπὸ τῆς θέσεως, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ἕδρας.

Ἐν τούτοις ὁ αὐτὸς νόμος καθιεροῖ περιπτώσεις τινάς, ἐπακριβῶς καθοριζομένας, καθ' ἃς ἡ μετάθεσις δύναται νὰ ἐπισυμβῇ δι' ἐπιβάλλοντας λόγους προφανοῦς ἀκαταλληλότητος.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
ΤΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡ. ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΠΑΡΑ ΤΩ ΥΠΟΥΡΓΩ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην τὸ Συμβούλιον τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν ἐπεσκέφθη ἐν σώματι τὸν κ. ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργόν, πρὸς ὃν ὁ Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κ. Ἰωάν. Εὐκλείδης παρέστησε τὴν ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην τῆς ὑποβολῆς καὶ ἐπιψηφίσεως κατὰ τὴν παροῦσαν σύνοδον τῆς Βουλῆς τοῦ νομοσχεδίου περὶ δικηγορικῶν Συλλόγων, προσθέσας ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ καὶ τὸν πόθον ἁπάντων ἀνεξαιρέτως τῶν δικηγόρων.

Ὁ κ. Ὑπουργὸς διεβεβαίωσεν ὅτι αἱ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου σκέψεις του συμπίπτουν μὲ τοὺς πόθους τῶν δικηγόρων καὶ ὅτι ἀπὸ μακροῦ ἀσχολεῖται μὲ τὸ ζήτημα τοῦτο ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νομοσχεδίου, ὅπερ, ὡς γνωστόν, εἶνε καθ' ὅλα πλῆρες, συνταχθὲν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ σχετικοῦ Γαλλικοῦ καὶ Γερμανικοῦ νόμου ὑπὸ τοῦ ἐν ἔτει 1896 λειτουργοῦντος ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Κ. Ἔσλιν δικηγορικοῦ συλλόγου Ἀθηνῶν.

Ὁ κ. Ὑπουργὸς προσέθηκε, κατὰ τὴν αὐτὴν μετὰ τῶν μελῶν τοῦ συμβουλίου συνέντευξιν, ὅτι κατ' ἀρχὴν ἢ μᾶλλον κατὰ τὰ πλεῖστα αὐτοῦ μέρη, ἐγκρίνει τὸ νομοσχέδιον ἐκεῖνο, ἀλλ' ὅτι ἔχει τροπολογίας τινὰς ἐπί τινων λεπτομερειῶν, περὶ τῶν ὁποίων προκάλεσε τρία τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου εἰς κατ' ἰδίαν σύσκεψιν καὶ συζήτησιν.

Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα πρόκειται τὸ ἐν λόγῳ νομοσχέδιον νὰ καταστῇ νόμος, ἀφοῦ οὔτε ἡ Κυβέρνησις φαίνεται ἔχουσα ἀντίθετον γνώμην οὔτε καὶ ὁ κ. Ὑπουργὸς θὰ ἐπιμείνῃ ὅπως τὸ νομοσχέδιον ἰσχύσῃ δι' ὅλου κλήρου τὸ Κράτος, ὢν διατεθειμένος νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐπιψήφισίν του, ἔστω καὶ διὰ τὰς Ἀθήνας ἐν ἀρχῇ.

ΑΡΘΡΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 6 Μαΐου

Μία ἐκ τῶν ὡραιοτέρων ἀλλὰ καὶ φιλοσοφικωτέρων μελετῶν τοῦ μεγάλου τῆς Γερμανίας νομοδιδασκάλου H. Dernburg ἀναμφιβόλως εἶνε καὶ ἡ πρὸ τοῦ ἐν Βιέννῃ σωματείου τῶν νομικῶν, ἐν ἔτει 1894 διάλεξίς του, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ φαντασία ἐν τῷ δικαίῳ». Ἡ κεντρικὴ τῆς μελέτης ταύτης ἰδέα, πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς ὁποίας διάνοια οἵα ἡ τοῦ Dernburg ἀρύεται σιδηρᾶ τὰ ἐπιχειρήματα ἐκ τῆς ἱστορίας ἐν γένει τοῦ δικαίου τῶν λαῶν, εἶνε ὅτι τὸ δίκαιον δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ ξηρὸν ἄθροισμα διατάξεων ἀντιστοίχων πρὸς τὰς σχέσεις ἃς προτίθεται νὰ κανονίσῃ, ἀλλ' εἶνέ τι ἐκπηγάζον ἐξ αὐτῆς τῆς ψυχῆς τοῦ λαοῦ, ἣν ἐμπνέει ἡ φαντασία του, ἀνάλογος πρὸς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ εἶνε καὶ ἡ φαντασία τοῦ νομοθέτου. «Ἐν τῷ μέσῳ κεραυνῶν καὶ ἀστραπῶν, λέγει, κατῆλθον ἀπὸ τοῦ ὄρους Σινᾶ αἱ θεῖαι ἐντολαὶ οὐ φονεύσῃς, οὐ μοιχεύσῃς», ἐξετάζων δὲ τὸ δίκαιον τῆς Ρώμης κατὰ τοὺς πρώτους μετὰ τὸν Δωδεκάλτον χρόνους, παρατηρεῖ: «Ἡ περὶ τὸ ἐμὸν καὶ τὸ σὸν δίκη ἠνοίγετο διὰ μονομαχίας, ἕκαστος δὲ διάδικος ἀντιμετώπιζε τὸν ἀντίδικόν του διὰ λέξεων προκλητικῶν, προτείνων ἀπειλητικῶς τὸ δόρυ, τῇ ἐπεμβάσει δὲ τοῦ Πραίτορος ἐπηκολούθει ἡ εἰρήνη, μετὰ τὴν ὁποίαν, ὁ ἡττημένος ἐκ τῆς δίκης διάδικος, ἀπέτιε τὸ ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς ὑπὸ μορφὴν ποινῆς ἢ στοιχήματος. Ἄνευ τοιούτων δραματικῶν σκηνῶν ἦτο ἀκατάληπτος διὰ τὸν Ρωμαῖον ἡ διαδικασία».

Γενικώτερον δὲ ἐξετάζων τὸ θέμα του παραθέτει τὰς ἑξῆς ποιητικωτάτας εἰκόνας: «Ὁ μικρὸς τῶν Σπαρτιατῶν σωρός, ὅστις ἔπεσεν ὑπακούων εἰς τοὺς νόμους τῆς Σπάρτης, κατώρθωσεν ἀσυλλήπτως πλείονα ἀφ' ὅτι στρατιαὶ ὁλόκληροι ἐστερημέναι φαντασίας καὶ ἐνθουσιασμοῦ. Ἡ φαντασία τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Ἰταλικοῦ λαοῦ παρήγαγε τὴν νέαν Ἑλλάδα καὶ Ἰταλίαν».

Διὰ τοιούτων ἐξόχων ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν εἰκόνων, ὁ μέγας τοῦ δικαίου γνώστης, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων τοῦ δικαίου φιλοσόφων, καταλήγει μὲ τὴν ἀποστροφήν: Ἄνευ θεωρίας καὶ φαντασίας ἡ νομοθεσία καὶ ἡ ἐπιστήμη εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖνο δι' ὃ εἶνε προωρισμένη».

Τὴν ἔξοχον ταύτην μελέτην τοῦ Γερμανοῦ σοφοῦ ἔφερεν εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν τὸ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἐφε-

τείου Ἀθηνῶν ἐπεισόδιον μεταξὺ τοῦ ἀκατάληπτα διὰ τὸν ὀμνύοντα ἀπαγγέλλοντος Προέδρου καὶ τοῦ ἀσυνάρτητα ψελλίζοντος διαδίκου, περὶ οὗ ἐπεισοδίου ἐρρίψαμεν σημειώσεις τινὰς καὶ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Τὸ νομοθετικὸν χάος ἐντὸς τοῦ ὁποίου πελαγοδρομοῦν οἱ καλούμενοι ἀπὸ ἀξιώματος ἢ ἐπαγγέλματος νὰ χειρίζωνται τοὺς νόμους ἡμῶν δικασταὶ ἢ δικηγόροι, συμπληροῖ ἡ πεζότης ἡ ὁποία συνοδεύει τὴν παρ' ἡμῖν δικαιοσύνην ἐν τῇ ἐξωτερικῇ αὐτῆς παραστάσει. Ἔκφυλοι τῶν παναρχαίων καὶ νεκρῶν λεξιδίων μεταφρασταὶ οἱ πρῶτοι, οἱ δικάζοντες ἢ δικηγοροῦντες, ξένοι πρὸς πᾶν τὸ περὶ αὐτῶν τελούμενον οἱ δικαζόμενοι. Συναίσθημά τι ἀνώτερον, ἔμπνευσίς τις ὑπερτέρα, οὔτε τοὺς πρώτους ἐνθουσιάζει οὔτε τοὺς δευτέρους καθοδηγεῖ ἢ ἐκφοβίζει. Ἰσοπέδωσις τελεία καὶ μηχανικὴ καθαρῶς ἐργασία ἢν ἐπακολουθεῖ τεμάχιόν τι ἐνσήμου χάρτου ὅπερ ἀπόφασις ἐπικαλεῖται, μεθ' ἣν μυρίοι οἱ ἐλιγμοὶ πρὸς ἀποφυγὴν τῶν συνεπειῶν ἐκείνου ὅπερ δεδικασμένον ἡ πολιτεία ἠθέλησε νὰ ὀνομάσῃ.

Ὑπὸ τοὺς χειροτέρους τῶν ὅρων τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς στοιχειώδους καθαριότητος καλεῖται ὁ ἐργάτης καὶ ὁ ἀστὸς νὰ μεταλάβῃ τῆς λαϊκῆς τῶν Εἰρηνοδικῶν δικαιοσύνης, ἐξερχόμενος δὲ τῆς θύρας τοῦ δικαστηρίου τοῦ ἐκείνου ἀποκτᾷ τὴν ἀντίληψιν ὅτι ὁ σταῦλος του εἶνε εὐπρεπέστερος καὶ αἱ μετὰ τῶν ὁμοίων του συζητήσεις διεξάγονται ὁμαλώτερον, ὅπως τὴν αὐτὴν ἂν μὴ καὶ χείροντα ἀντίληψιν ἀποκτᾷ ὁ ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὡς διάδικος ἐπιθέτων τὴν χεῖρα ἢ ὁ ὡς μάρτυς καλούμενος νὰ φωτίσῃ τὴν Δικαιοσύνην.

Ὅταν τοιαῦτα τὰ καθ' ἑκάστην παρεχόμενα διδάγματα, αἱ συνέπειαι τούτων εἶνε πλέον εὐνόητοι, εἰς οὐδένα δὲ εἶνε ἐπιτετραμμένον ν' ἀπορῇ διότι ὁ ὅρκος κατέστη τὸ μᾶλλον ἐπικίνδυνον τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων, ἡ δὲ ὅλη δίκη μετετράπη εἰς ζατρίκιον κατὰ κυριολεξίαν, κατὰ τὸ ὁποῖον νικητὴς ἀναδεικνύεται οὐχὶ ὁ ἔχων ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ δίκαιον, ἀλλ' ὁ δυνηθεὶς τελειοτέρους ἢ τεχνικωτέροας νὰ ἐπιδείξῃ δικονομικοὺς ἐλιγμούς.

Ὁλόκληρον τὸ σύστημα Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου Windscheid κατὰ μετάφρασιν Α. Ἀργυροῦ, πωλεῖται ἀντὶ δραχ. 40. Πᾶσα αἴτησις ἀπευθυντέα εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Δικαιοσύνης ἢ εἰς τὸν κ. Κ. Μπίρην δικηγόρον ὁδὸς Πειραιῶς 39.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ

Η ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΟΕΔΡΟΙ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Δικαιοσύνης»

Τὸ θέμα χάριν τοῦ ὁποίου τολμῶ ν' ἀπασχολήσω τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος σας, ὁμολογῶ ὅτι εἶνε καθαρῶς ἐγωϊστικόν, ἀφοῦ ἀμέσως μὲν θίγει τὰ θυλάκιά μου, ἐμμέσως ὅμως καὶ τὰ θυλάκια τῶν συναδέλφων μου.

Πρό τινων ἡμερῶν ἔσχον τὴν ἀπρονοησίαν, συγχρόνως δὲ καὶ τὴν ἁπλοϊκότητα, νὰ ἐπιδιώξω τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν δικηγορικῶν μου δικαιωμάτων ἐπὶ τριῶν πρωτοεισάκτων ὑποθέσεων διὰ τοῦ ἁρμοδίου κ. Προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ὑποβαλὼν πρὸς αὐτὸν τὸν σχετικὸν πίνακα. Πλὴν ὅμως τῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἀπρονοήτου καὶ ἁπλοϊκοῦ ἔχω καὶ τὸ ἀτύχημα νὰ εἶμαι καὶ ***ἱππότης***, διότι ἐν τῷ ὑποβληθέντι πίνακι, παρέθεσα μὲν τὰς κατ' ἰδίαν δικηγορικὰς ὑπηρεσίας ὧν ἐξητούμην τὴν ἐκκαθάρισιν, ἐνόμισα ὅμως ἐπιβεβλημμένον νὰ μὴ παραθέσω καὶ τὰ ἀνάλογα εἰς δραχμὰς κονδύλια, παρακαλέσας τὸν κ. Πρόεδρον νὰ συμπληρώσῃ αὐτὸς ταῦτα, ὅπως μὴ ὁ πίναξ παρουσιάσῃ τὸ θέαμα, τὸ οὐχὶ ἐποικοδομητικὸν διὰ τὴν ἀξιοπρέπειάν μου ὡς δικηγόρου, ὑπηρεσιῶν ἐκτιμωμένων ὑπ' ἐμοῦ διὰ τοῦτο τὸ ποσόν, ὅπερ ὁ κ. Πρόεδρος ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ ἐθεώρει ὑπερβολικὸν καὶ νὰ περιέκοπτε.

Ἐκ τῆς τοιαύτης δὲ ἀπρονοησίας καὶ ἁπλοϊκότητός μου καὶ τοῦ ἱπποτισμοῦ μου, ἐγεννήθη τὸ κάτωθι ἔγγραφον, τοῦ ὁποίου τὸν χαρακτηρισμὸν ἀφίεται νὰ δώσῃ πᾶς τις ἐλευθέρως, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ ὑποθέσεις ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπεβάλλετο ὁ πίναξ ἔχουν ἀντικείμενον ὑπερβαῖνον τὸ ποσὸν τῶν τριῶν χιλιάδων δραχμῶν.

Πίναξ κ.τ.λ.

1) Κυρία συμβουλὴ καὶ ἑπόμεναι	δρ. 5
2) Σύνταξις τῆς ἀπό . . . ἀγωγῆς	» 5
3) Ἐπιδοθὲν ἀντίγρ. καὶ ἐπίδοσις	» 4
Ἐν ὅλῳ	δρ. 14

Ἐπαναλαμβάνω ὅτι καὶ αἱ τρεῖς ὑποθέσεις ἦσαν ὁμοίας περίπου φύσεως, οὕτως ὥστε πανομοιοτύπως μοὶ ἀπενεμήθη ὑπὸ τοῦ κ. Προέδρου τὸ αὐτὸ δεκατετράδραχμον γέρας, ὅπερ, πολλαπλασιαζόμενον ἐπὶ τρία, παρέχει τὸν ἀριθμὸν ***τεσσαράκοντα δύο,*** ὅστις πάλιν δὲν ἀποτελεῖ τὴν καθαρὰν ἀμοιβήν μου, διότι ἐξ αὐτοῦ δέον ν' ἀφαιρεθῶσι δραχμαὶ ***δώδεκα,*** ἀποτελοῦσαι τὰς εἰς χαρτόσημα καὶ ἐπιδόσεις δαπάνας. Τὸ καθαρὸν ἄρα ὑπόλοιπον, τὸ τόσον γενναιοφρόνως παρασχεθέν μοι ὑπὸ τοῦ κ. Προέδρου, διὰ τρεῖς ὅλας ὑποθέσεις, εἶνε δραχμαὶ ***τριάκοντα.***

Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς κατὰ ποῖον ἔτος τῆς τετάρτης δεκαετηρίδος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος εἶδε τὸ τὸ φῶς περιώνυμον διάταγμα δι' οὗ κανονίζονται τὰ δικαιώματα τῶν δικηγόρων. Ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ καὶ ἐνόρκως εἰμὶ πρόθυμος νὰ καταθέσω, εἶνε ὅτι ὁ ἄνω πίναξ φέρει τὴν ὑπογραφὴν τοῦ κ. *Ἰω. Βελιμέζη*, προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἐν μηνὶ Ἀπριλίῳ τοῦ ἔτους 1906. Καὶ ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ βεβαιότητι γεννῶνται ἐν ἐμοὶ αἱ ἀπορίαι. Ὅταν τὸ διάταγμα τῆς δεκαετηρίδος ἐκείνης κανονίζει ἀμοιβὴν ὑπὲρ τοῦ δικηγόρου δραχμῶν μὲν *πέντε* διὰ τὴν κυρίαν συμβουλὴν καὶ δραχμῶν *δύο* δι' ἑκάστην ἑπομένην, ἐγὼ ἐψεύσθην ἀναγράψας ἐν τῷ πίνακι, ὅτι πλὴν τῆς κυρίας συμβουλῆς παρέσχον καὶ ἑπομένας ἢ ὁ κ. Πρόεδρος ἐφήρμοζε τὸν νόμον μὴ ἐπιδικάσας οὐδὲν δι' ἑπομένας συμβουλάς; Ἀνασκαλεύσας ὅμως τὸ αὐτὸ διάταγμα ἀνεκάλυψα ὅτι διὰ σύνταξιν ἀγωγῆς ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν παρέχεται ἀμοιβὴ δραχμῶν 5-10 ὁπότε πάλιν εἶπον κατ' ἐμαυτόν: Ὁ κ. Πρόεδρος τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ὁ ἐπιδικάσας μοι τὸ κατώτερον ὅριον τῆς ὑπὸ τοῦ διατάγματος ἐκείνου κανονιζομένης ἀμοιβῆς, ἀναμφιβόλως ἐμόρφωσε τὴν πεποίθησιν ὅτι οἱ λιτότεροι τῶν ἐν Ἀθήναις ἀστῶν εἶνε οἱ δικηγόροι, οἱ δυνάμενοι ν' ἀποζήσουν δι' ἀμοιβῆς ἤν, *κατὰ κατώτατον ὅριον*, ἐδικαιοῦντο ν' ἀπαιτήσουν οἱ πρὸ τοῦ 1840 συνάδελφοί των.

Πόσαι ἄλλαι σκέψεις μοὶ ἐγεννήθησαν δὲν νομίζω ὅτι συντελεῖ εἰς τὴν ἔξαρσιν τοῦ γεγονότος νὰ ἀνακοινώσω, διότι ἀνεῦρον λ. χ. λίαν φυσικὸν τὸ γεγονὸς ὅτι εἷς δικηγόρος, λαμβάνων διὰ τῆς χειρὸς τοῦ κ. Προέδρου μίαν δεκάδραχμον ἀμοιβὴν διὰ τὰς ἐν τῷ ἄνω πίνακι πράξεις του, ἐπληρώθη ἀρκετὰ πλουσιοπαρόχως, ἀφοῦ οὐδὲν ἄλλο ἔπραξεν ἢ νὰ κοπιάσῃ ἐπί τινας δεκαετηρίδας ὅπως γίνῃ δικηγόρος, ἠγωνίσθη ἐπὶ ἄλλα τινὰ ἔτη ὅπως λάβῃ γνῶσιν ἡ κοινωνία ὅτι εἶνε δικηγόρος καὶ ἐπὶ τέλους κατηνάλωσε πνευματικάς τινας δυνάμεις ὅπως συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ πελάτου του, συνδυάσῃ τὰ γεγονότα, συναρμολογήσῃ τὴν ἀγωγήν, ἀντιγράψῃ καὶ ἐπιδώσῃ ταύτην! Δὲν ἐξισοῦνται ἄρα ὅλα ταῦτα πρὸς δραχμὰς δέκα, ἀριθμὸς 10;

Ἤδη ἀπαιτεῖται καὶ συμπέρασμά τι.

Τὸ συμπέρασμά μου τοῦτο εἶνε ὅτι τόσον οἱ κ. κ. Πρόεδροι τῶν δικαστηρίων οἱ ἀναλαμβάνοντες τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν δικηγορικῶν δικαιωμάτων ὅσον καὶ οἱ κ. κ. δικασταὶ οἱ ἐπιδικάζοντες διὰ τῶν ἀποφάσεων τὴν δικαστικὴν δαπάνην, εἶνε ἐπὶ τέλους καιρὸς νὰ παύσωσι ζῶντες μὲ τὰς ἀναμνήσεις τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς μετὰ τὸν Καποδίστριαν ἐποχῆς. Πρὸς τοῦτο δὲ δὲν καλοῦνται νὰ μεταβάλλωνται εἰς παραβάτας τοῦ περιφήμου διατάγματος ἀλλὰ λογικῶς τοὐλάχιστον νὰ ἐφαρμόζωσι τοῦτο. Λογικὴ ὅμως ἐφαρμογὴ αὐτοῦ εἶνε ἡ προσκόλλησις ἐν ἔτει 1906 εἰς τὸ κατώτατον ὅριον τῶν δι' αὐτοῦ κανονιζομένων ἀμοιβῶν καὶ ἡ μὴ παροχὴ ἀμοιβῶν κανονιζομένων ὑπ' αὐτοῦ; Αὐτό, ἂν δὲν ἀποκαλῆται εἰρωνεία πάντως ἀποτελεῖ περιφρόνησιν, ἄνευ καὶ τοῦ ἐλαχίστου λόγου, πρὸς τὴν δικηγορικὴν ἀξιοπρέπειαν.

Δέξασθε κ. λ. π.

Ὁ γνωστός σας

ΙΩΒ

Υ. Γ. Ἐλησμόνησα νὰ προσθέσω ὅτι τὸ ἄνω γεγονὸς ὑπέβαλον τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ συμβουλίου τοῦ δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, ἤκουσα δὲ παρ' αὐτοῦ τόσας σοφάς τε καὶ παχείας φράσεις, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ θεωρήσω ἑαυτὸν ἱκανοποιηθέντα ὡς δικηγόρον.

Ὁ ἴδιος

Ο ΕΝΑΡΚΤΗΡΙΟΣ ΤΟΥ κ. Π. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΥ

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Νομικῆς σχολῆς ὁ νέος ὑφηγητὴς τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου κ. *Παναγ. Ι. Ἀραβαντινὸς* ἐποιήσατο τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἔναρξιν τῶν παραδόσεών του, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ ἐξέλεξεν ὡς θέμα καὶ ἀνέπτυξεν ἐνώπιον τοῦ μεγαλειτέρου μέρους τοῦ νομικοῦ κόσμου τῶν Ἀθηνῶν τὸ ζήτημα περὶ τοῦ Γερμανικοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ἐν σχέσει πρὸς τὴν κωδικοποίησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ δικαίου.

Τὸ κύριον ἐρώτημα, ὅπερ ὑπέβαλεν ὁ κ. Ἀραβαντινὸς εἶνε ἄν, προκειμένου νὰ κωδικοποιηθῇ καὶ παρ' ἡμῖν τὸ Ἀστικὸν δίκαιον, εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ τοῦτο μεταφραζομένου ἁπλῶς τοῦ Γερμανικοῦ κώδικος ἢ ἐν γένει ἂν ὁ Κῶδιξ οὗτος δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις πρὸς κωδικοποίησιν.

Τὸ πρῶτον ἐρώτημα, τὸ τῆς ἁπλῆς μεταφράσεως, οὐδὲ συζητήσεως κἂν ἔκρινεν ἄξιον ὁ ἀγορητής, πρὸς ἐπίρρωσιν δὲ τῆς γνώμης του ταύτης, πλὴν ἄλλων εἰδικωτέρων ἐπιχειρημάτων, παρετήρησε γενικώτερον, ὅτι θεσμοὶ ὅλοι τοῦ Γερμανικοῦ δικαίου εἶνε τελείως ἄγνωστοι παρ' ἡμῖν, ὡς καὶ ἀντιθέτως, ἄλλα τμήματα τοῦ ἡμετέρου δικαίου, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὠνόμασε τὴν ἐμφύτευσιν, οὐδέποτε ἀνεπτύχθησαν ἐν Γερμανίᾳ.

Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον ἐρώτημα, ἂν ὡς βάσις τοὐλάχιστον διὰ τὴν παρ' ἡμῖν κωδικοποίησιν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὁ Γερμανικὸς Κῶδιξ, ὁ κ. Ἀραβαντινὸς παρετήρησεν ὅτι, πρὸ πάσης ἀπαντήσεως, παρίσταται ἀνάγκη νὰ γινώσκῃ τις ἐπακριβῶς ποῖος ὁ Κῶδιξ οὗτος ἔν τε τῷ συνόλῳ του καὶ ἐν τοῖς κατ' ἰδίαν. Ἐκ τούτου δὲ λαβὼν ἀφορμὴν προέβη εἰς γενικὴν τοῦ Γερμανικοῦ τούτου νομοθετήματος ἐπισκόπησιν, ἀναλαβὼν νὰ κρίνῃ τοῦτο *κατὰ τὴν μορφὴν* αὐτοῦ, ὡς εἶπε, καὶ κατὰ τὸ *περιεχόμενον*.

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὴν *μορφήν*, ἤτοι τὴν γλωσσικὴν ἔκφρασιν, τὴν ἀκριβολογίαν καὶ τὸ εὐχερῶς καταληπτόν, παρε-

ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΟΛΟΓΙΑ

(Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἐναρκτηρίου τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Δημοσιονομίας καὶ Στατιστικῆς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ κ. Α. Ἀνδρεάδου).

Ἡ προϊοῦσα αὕτη σημασία τῆς Δημοσίας Οἰκονομίας, ἥτις καταφαίνεται ἐκ τῆς αὐξούσης προσοχῆς, ἧς τυγχάνουσι τὰ δημοσιονομικὰ ζητήματα ἔν τε τοῖς κοινοβουλίοις καὶ τῷ τύπῳ, καὶ ἐκ τῆς δημοσιεύσεως πολυπληθῶν περιοδικῶν τῶν μὲν πρακτικῶν, τῶν δὲ καθαρῶς ἐπιστημονικῶν, ἀφιερωμένων εἰς τὴν ἡμετέραν ἐπιστήμην, ἐπιδρᾷ καὶ ἐπὶ τῆς ἀδιαλείπτου ἐπεκτάσεως τῆς διδασκαλίας αὐτῆς ἐν πᾶσι τοῖς Πανεπιστημίοις. Ὄντως δι' ἡ διάδοσις τῆς ἀπὸ καθέδρας ἐρεύνης τῶν διεπόντων τὴν ἐπιστήμην Νόμων, ἀνευρίσκεται οὐχὶ μόνον ἐν ταῖς Γερμανικαῖς χώραις, ἔνθα ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν καμαραλικῶν λεγομένων σπουδῶν ἀπὸ τῶν μέσων καὶ δὴ καὶ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος ἡ Δημοσία Οἰκονομία ὑφίστατο ὡς αὐτοτελὴς ἐπιστημονικὸς κλάδος, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς πανεπιστημίοις τῆς λοιπῆς Εὐρώπης ἔνθα ἡ Δημοσία Οἰκονομία ἐπὶ μακρὸν ἐλογίζετο ὡς παράρτημα τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας ἢ Πλουτολογίας. Ἡ ἐξέλιξις αὕτη, ὡς παρετηρήθη ἐπανειλημμένως, εἶναι παρεμφερὴς πρὸς τὴν τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου, ὅπερ καὶ τοῦτο ἐπὶ μακρὸν ἐθεωρεῖτο ὡς ἁπλοῦς κλάδος τοῦ Ἐσωτερικοῦ Δημοσίου Δικαίου. Οἱ δὲ λόγοι δι' οὓς ἡ Δημοσία Οἰκονομία βαθμηδὸν ἀπεσπάσθη τῆς Πλουτολογίας, δύνανται νὰ συνοψισθῶσιν ὡς ἑξῆς.

Οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ τὴν ἀλληλουχίαν δύο ἐπιστημῶν ἐχουσῶν πολλὰ θέματα ἀναγόμενα εἰς τὴν κοινὴν αὐτῶν δικαιοδοσίαν οἷον τὸ νόμισμα, τὰ μονοπώλια, τὰς τραπέζας, τὰ δημόσια ἔργα, τὰ τελωνειακὰ δασμολόγια, καὶ ἐν γένει πάντας τοὺς οἰκονομικοὺς θεσμούς, οἵτινες ἕνεκα τοῦ πολυσχιδοῦς αὐτῶν ἀποτελοῦσιν ὄργανον τοῦ τε πλουτολογικοῦ καὶ τοῦ δημοσιονομικοῦ βίου. Ἀλλ' εἶνε ἐπίσης ἀναμφισβήτητον ὅτι οἱ συνδέοντες τὰς δύο ἐπιστήμας δεσμοὶ δέον νὰ μὴ ὑπερτιμηθῶσι. Καὶ πρῶτον, ἐνῷ ἀφ' ἡ Δημοσία Οἰκονομία δὲν εἶνε ἡ μόνη ἐπιστήμη ἡ ἔχουσα θέματα κοινὰ πρὸς τὴν Πλουτολογίαν (μήπως τὸ Ἀστικὸν Δίκαιον δὲν μελετᾷ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς δευτέρας τὰς ἀρχὰς τοῦ Κληρονομικοῦ Δικαίου, τὰ τῆς πίστεως, τὰ κατὰ τὴν παραγραφὴν κτλ.), ἀφ' ἑτέρου οὐσιωδέστατα τμήματα τῆς Δημοσίας Οἰκονομίας, ὡς τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸν προϋπολογισμόν, τὸ λογιστικόν, τὴν ταμιευτικὴν ὑπηρεσίαν, συνελόντι δ' εἰπεῖν εἰς πᾶσαν τῶν Οἰκονομικῶν Διοίκησιν, οὐδεμίαν μὲν σχέσιν ἔχουσι πρὸς τὴν πλουτολογίαν, συνδέουσι δὲ στενῶς τὸν ἡμέτερον κλάδον πρὸς τὸ διοικητικὸν δίκαιον.

Δεύτερον, ἡ Δημοσία Οἰκονομία εἶνε ἐπιστήμη ἔχουσα καθαρῶς ἐθνικὸν χαρακτῆρα, ἀποκλείουσα τὰ ἐκ τοῦ προτέρου συστήματα καὶ ἀπαιτοῦσα τὴν τελείαν γνῶσιν τῆς ἰδιοσυγκρασίας καὶ τῶν παραδόσεων ἑκάστου Λαοῦ. Κατὰ ταῦτα δημοσιονομικὸν σύστημα, φέρον ἀρίστους καρποὺς ἔν τινι χώρᾳ, δύναται ν' ἀποτύχῃ μεταφυτευόμενον ἐν ἄλλῃ. Τἀνάπαλιν δημοσιονομικὰ συστήματα ἐντελῶς διάφορα, ὡς τὸ τῆς Ἀγγλίας καὶ τὸ τῶν Ἰνδιῶν, τὸ τῆς Γαλλίας καὶ τὸ τοῦ Τογκίνου, ἀποδεικνύονται ἐνίοτε ἐπίσης ἐπιτυχῆ. Διὰ τοὺς λόγους δὲ ἀκριβῶς τούτους, οὐχὶ μόνον τὸ Διοικητικὸν δίκαιον ἀλλὰ καὶ ἡ Ἱστορία καὶ ἡ κοινωνιολογία ἔχουσι διὰ τὴν Δημοσίαν Οἰκονομίαν, ὅσην καὶ ἡ Πλουτολογία σημασίαν. Ἐξ ἄλλου, καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ Ἐθνικοῦ αὐτῆς χαρακτῆρος, τὸ πολιτικὸν σύστημα καὶ αἱ πολιτικαὶ ἰδέαι αἱ διέπουσαι χώραν τινὰ ἔχουσιν ἐπὶ τῆς Οἰκονομικῆς αὐτῆς διοικήσεως, ὅσην ἐπιρροὴν καὶ ἡ πλουτολογικὴ αὐτῆς κατάστασις. Οὕτω ὁ ἔλεγχος καὶ ἡ δημοσιότης τῶν δημοσίων προϋπολογισμῶν καὶ ἀπολογισμῶν προϋποτίθησιν τὴν κατάργησιν ἢ τὸν μετριασμὸν τῆς ἀπολυταρχίας. Ἄλλο οὐσιῶδες δημοσιονομικὸν δόγμα, τὸ τῆς ἰσότητος ἐν τῇ φορολογίᾳ, εἶνε δόγμα πολλῷ μᾶλλον ἠθικὸν καὶ πολιτικόν, ἢ πλουτολογικόν, τεκμήριον δὲ τούτου εἶνε, ὅτι αἱ ἐφαρμογαὶ αὐτοῦ ποικίλλουσι κατὰ τὰς κρατούσας πολιτικὰς ἰδέας τοῦ λαοῦ. Αἱ δημόσιαι δαπάναι καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸ ποσὸν καὶ τὸ ποιὸν αὐτῶν, ὑφίστανται τὰς αὐτὰς ἐπιρροάς. Ἐν μὲν τοῖς ἀπολυταρχικοῖς πολιτεύμασιν ὁ ἡγεμὼν καὶ ἡ αὐλὴ αὐτοῦ ἀπορροφῶσι μέγα σχετικῶς μέρος τῶν δημοσίων προσόδων, ἐν δὲ τοῖς δημοκρατικοῖς ποσὰ μεγάλα ἀφιεροῦνται εἰς τὴν θεραπείαν τῶν ἀναγκῶν, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ τῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον εὐλόγων ἀξιώσεων τοῦ Λαοῦ. Τέλος ἡ βεβαίωσις καὶ ἡ εἴσπραξις τῶν ἀμέσων φόρων, ἐν χώραις στερουμεναις οἰκονομικῆς διοικήσεως ἀνεξαρτήτου τῆς πολιτικῆς, ἐκμηδενίζουσι τὰς ἀρετὰς ἃς ἡ ἐπιστήμη ἀναγνωρίζει εἰς τὴν μορφὴν ταύτην τῆς φορολογίας. Πλεῖστα ἄλλα παρεμφερῆ παραδείγματα θὰ ἦτο εὔκο-

τήρησεν ὁ κ. Ἀραβαντινός, ὅτι ὁ Γερμανικὸς Κῶδιξ ἠστόχησεν, ὑπολειφθεὶς κατὰ πολὺ τοῦ Ναπολεοντείου Κώδικος.

Ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον, εἶπε, εἶνε μὲν ἀξία θαυμασμοῦ ἡ καταβληθεῖσα ἐργασία καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ταύτης, οὐδεὶς ὅμως ἀπὸ τοῦδε εἶνε εἰς θέσιν νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι ἔχομεν ἐνώπιον ἡμῶν νομοθέτημα πλῆρες καὶ τέλειον, ἐφ' ὅσον τοῦτο εὑρίσκεται εἰσέτι ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἐφαρμογῆς του, ἐφ' ὅσον δὲν ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὴν πεῖραν καὶ δὲν διεπλάσθη γενεὰ νομικῶν, διὰ τοῦ κώδικος καὶ μόνον ἀνατραφεῖσα.

Ὑπὸ τοιούτους ὅρους, κατέληξε λέγων ὁ κ. Ἀραβαντινός, ἡ Ἑλληνικὴ νομοθεσία δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὐλάχιστον, νὰ ἀναζητήσῃ τὴν βάσιν τῆς κωδικοποιήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ δικαίου ἐν τῷ Γερμανικῷ Κώδικι.

Ἀνεξαρτήτως πρὸς τὸ τολμηρὸν ἐνίοτε καὶ τῶν γνωμῶν, ἃς ὡς ἰδίας ἐξέφερεν ὁ κ. Ἀραβαντινός, καὶ ἄλλων τινῶν γενικωτέρων κρίσεων, ἡ μελέτη τοῦ κ. Π. Ἀραβαντινοῦ μαρτυρεῖ ἐπιμέλειαν οὐ τὴν τυχοῦσαν, δύναται δὲ ν' ἀποτελέσῃ ἔδαφος πρὸς συζήτησιν, ἰδίᾳ μεταξὺ τῶν ἀντιφρονούντων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καταλέγεται καὶ ἡ ἡμετέρα ἐφημερίς.

Αἱ στῆλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Πρῶτοι ἡμεῖς ὑπεδείξαμεν εἰς προγενέστερα φύλλα τὸ ἄτοπον, εἰς ὃ κατέληξεν ἡ κατάχρησις δικαιώματος παρεχομένου ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ πτωχεύσεως, ἄτοπον κατὰ τὸ ὁποῖον, εἰς βάρος τῆς ἐμπορικῆς ὑπολήψεως, ἐγγράφονται συνηθέστατα πτωχεύσεις κατ' ἐμπόρων, οὐχὶ μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ γίνῃ σοβαρὰ ἐπὶ τούτων συζήτησις, ἀλλ' ἐπὶ τῷ σκοπῷ κοινοτάτης ἐκβάσεως. Καὶ τὸ ἄτοπον τοῦτο, οὗτινος ἀντίληψιν ἔσχε καὶ ὁ κ. Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν, ἐπεζήτησε νὰ ἐκτοπίσῃ διὰ τῆς προκηρύξεως, ἣν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐδημοσιεύσαμεν, κατὰ τὴν ὁποίαν, ὅπως γένηται δεκτὸς πρὸς συζήτησιν ὁ ἐπιδιώκων τὴν πτώχευσιν ἑτέρου, ἀπαραίτητον νὰ προσαγάγῃ πιστοποίησιν ἀποδεικνύουσαν ὅτι κατέθεσε παρὰ τῷ Γραμματεῖ δραχμὰς πεντήκοντα!

Τὸ ἄτοπον διὰ τῆς παρανομίας

Ἡμεῖς τοὐλάχιστον, μεθ' ἡμῶν δὲ καὶ ἅπαντες οἱ δικηγόροι, οὐδεμίαν ἀνεκαλύψαμεν διάταξιν νόμου τινὸς ὑποβάλλοντος εἰς τοιαύτην ὑποχρέωσιν τὸν ἐπιδιώκοντα τὴν πτώχευσιν ἢ ἐν γένει ἐπισπεύδοντα τὴν συζήτησιν οἱασδήποτε ὑποθέσεως, ἢ ἄλλην παρέχουσαν εἰς τὸν πρόεδρον τὸ δικαίωμα τοῦ ὑποβάλλειν τοὺς διαδίκους εἰς ποινικὴν ῥήτραν, προκαταβολικῶς μάλιστα ἀποτιομένην. Ἕνεκα τούτου, παρὰ τὸ προφανῶς ἄτοπον, οὗτινος ἡ ἀνόρθωσις, ἐφ' ὅσον ἄλλος τρόπος δὲν ὑπάρχει, δέον νὰ ἐπιδιωχθῇ νομοθετικῶς, δὲν διστάζομεν νὰ χαρακτηρίσωμεν τὸ ἄνω μέτρον τοῦ κ. Προέδρου ὡς ἀντικρυς εἰς τὸν νόμον ἀντικείμενον καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀζιόμεμπτον, τοσοῦτο μᾶλλον καθόσον δύναται νὰ καταλήξῃ ἢ εἰς ἀδιέξοδον ἢ εἰς καταπάτησιν κατάφωρον δικαιώματος ἀμέσως ὑπὸ τοῦ νόμου χορηγουμένου. Ποία δὲ ἔσεται ἡ στάσις τοῦ κ. Προέδρου ἐν ᾗ περιπτώσει δικηγόρος, ἐγγράψας πτώχευσιν, ἐπιμένῃ εἰς τὴν συζήτησιν ταύτης ἄνευ τῆς προκαταβολῆς τοῦ πεντηκονταδράχμου;

Ὁ κ. Πρόεδρος ἄρα, ὁ μετὰ τόσου σεβασμοῦ ἐφαρμόζων καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ περὶ κανονισμοῦ τῶν δικηγορικῶν δικαιωμάτων διάταγμα, ὡς ἐν ἄλλῃ στήλῃ ἀναγράφομεν, εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι δὲν θὰ διστάσῃ νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν σχετικὴν προκήρυξίν του.

Δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν ἂν τὸ ἐξαγγελθὲν περὶ Εἰσαγγελεων νομοσχέδιον εἶνε ἀκριβῶς ἐκεῖνο ὅπερ διὰ τοῦ ἡμερησίου τύπου ἀνεκοινώθη, ἂν ὅμως καὶ δι' αὐτοῦ ἀναζητεῖται ἡ λύσις διὰ τοῦ συστήματος τῶν ἐξετάσεων, ἀνενδοιάστως δυνάμεθα νὰ προείπωμεν ὅτι τὸ ναυάγιον καὶ τῆς τελευταίας ταύτης ἀποπείρας εἶνε ἐκ τῶν προτέρων βέβαιον.

Ἡ πεπατημένη

Οἱ ἱκανοὶ ν' ἀντιπροσωπεύσωσι τὴν εἰσαγγελικὴν ἀρχὴν δὲν εἶνε κεκρυμμένοι οὐδ' ἀόρατοι, ὥστε ν' ἀπαιτηθῶσι τὰ δίοπτρα τῶν ἐξεταστικῶν ἐπιτροπῶν πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτῶν, δίοπτρα πρὸς ἐπίμετρον τόσον *θολὰ* ὡς μέχρι τοῦδε εἰς ἁπάσας τὰς παρεμφερεῖς περιπτώσεις κατεδείχθησαν. Τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τῶν ἀρίστων τόσον ἐν τῷ δικαστικῷ ἐν γένει κλάδῳ ὅσον καὶ ἐν τῷ εἰσαγγελικῷ ἢ ἄλλῳ οἱωδήποτε, ἐπαναλάμβανομεν διὰ μυριοστὴν φοράν, εἶνε ζήτημα μεγάλων μισθῶν καὶ καλῆς θελήσεως, ὡς ἐπίσης εἶνε ἐντελῶς περιττὸν νὰ ὑποδείξωμεν ὅτι ἄλλο χαρακτὴρ καὶ γενικωτέρα μόρφωσις καὶ ἄλλο ἀποστήθισις καὶ ἀπαγγελία πρὸ τῶν ἐξεταστικῶν ἐπιτροπῶν κειμένων ἢ ἄρθρων. Διὰ τοῦ τελευταιου συστήματος, ὅπερ ἐξακολουθητικῶς δοκιμάζομεν, κατελήξαμεν πεισθέντες ὅτι δὲν ἐμορφώσαμεν προσωπικὸν δικαστηρίων. Ποῖον ἑπομένως τὸ πεῖθον ὅτι δι' τοῦ αὐτοῦ συστήματος θὰ ἐπιτύχωμεν ἤδη πλείονα;

Ἀπὸ δύο ἑβδομάδων, καθ' ἃς διευθύνει τὰς συνεδριάσεις τοῦ συνοπτικοῦ τμήματος τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὁ Πρωτοδίκης κ.' Αν. Ζηλήμων, ἡ ὕψις τῆς αἰθούσης καὶ τοῦ ἀκροατηρίου μετήλλαξε καθ' ὁλοκληρίαν, κατέστη δὲ δυνατὸν καὶ οἱ διάδικοι νὰ τοποθετῶνται εἰς τὰς δι' αὐτοὺς προωρισμένας θέσεις καὶ οἱ κ. κ. δικηγόροι νὰ ἀναβάλλωσι δι' ἄλλην ὥραν τὰς θορυβώδεις συζητήσεις των. Ὀφείλεται τοῦτο εἰς τὴν ἔλλειψιν τῶν ὑστερικῶν κωδωνισμῶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων πνίγονται συνήθως αἱ παντοειδεῖς ἰαχαὶ τοῦ ἀκροατηρίου; Εἶναι ἀποτέλεσμα ἐκτάκτου διοικητικῆς ἱκανότητος τοῦ προεδρεύοντος ἢ ἐπίδειξις κοινῆς λογικῆς μὲ τὴν ὁποίαν διευθύνει; ὅλα ταῦτα δι' ἡμᾶς, τοὺς ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος καλουμένους νὰ κρίνουν, εἶνε ἀδιάφορα, μόνον δὲ τὸ γεγονὸς ὅτι κατέστη δυνατὸν νὰ γίνωμεν θεαταὶ καὶ ἀκροαταὶ συνεδριάσεων αἵτινες εὐπροσώπως δύνανται νὰ διεκδικήσουν τὸν τίτλον συνεδριάσεων δικαστηρίου, μᾶς ἀρκεῖ ὅπως τὸ ἀποκαλέσωμεν κατόρθωμα.

Εἷς προεδρεύων

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦ ἐν Ζακύνθῳ Πρωτοδίκου κ. Κουμάντου εἶνε ἐξ ἐκείνων ἅτινα εὐτυχῶς ἕνεκα τοῦ Ἑλληνικοῦ χαρακτῆρος σπανιώτατα ἀπασχολοῦσι τὴν κοινὴν γνώμην. Μέχρι τοῦδε δὲν συνειθίσαμεν νὰ παριστάμεθα θεαταὶ δολοφονικῶν ἐπιθέσεων οὔτε κατὰ δικαστῶν οὔτε κατὰ ὑπαλλήλων ἐν γένει, ἐχουσῶν ἀφορμὴν τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος. Ἕνεκα τούτου, τὴν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Κουμάντου γενομένην ἐπικίνδυνον ἀπαρχήν, χαρακτηρίζομεν ὡς τὸν χείριστον τῶν οἰωνῶν. Παρὰ τὴν γνώμην ἐφημερίδων τινῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πατρῶν, ὅτι ἡ μετὰ τὸ λυπηρὸν ἐπεισόδιον μετάθεσις τοῦ κ. Κουμάντου ἐκ Ζακύνθου ἀποτελεῖ ἔνδειξιν δυσμενείας τοῦ κέντρου πρὸς αὐτὸν ἢ ἐνθαρρύνσεως τῶν τοιούτων ἐπιδειξάντων καὶ πρὸς τοὺς νόμους καὶ πρὸς τὸ ἀξίωμα τοῦ δικαστοῦ ἀσέβειαν, ἔχομεν ἀπόλυτον τὴν πεποίθησιν ὅτι τῆς σοβαρότητος τοῦ ἐπεισοδίου ἔχει ἰσχυροτέραν τὴν συναίσθησιν πρῶτος ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης.

Ἀς ἐλπίσωμεν

Ὁ νέος Καθηγητὴς τῆς Δημοσιονομίας καὶ Στατιστικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ μας **κ. Α. Ἀνδρεάδης** δὲν ἔχει ὑπὲρ ἑαυτοῦ ὡς ἐφόδια τὴν νεότητά του μόνον καὶ τὴν πραγματικῶς εὐρεῖαν μόρφωσίν του μὲ τὴν ὁποίαν ἐπεβλήθη. Ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ σεμνύνεται, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ὅμως καὶ ἐκτάκτους ἀναλαμβάνει ἀπέναντι τῆς πολιτείας καὶ τῆς κοινωνίας ὑποχρεώσεις, εἶνε ὅτι ἐγένετο ὁ σκαπανεὺς ἐπιστήμης τελείως ἀγνώστου παρ' ἡμῖν.

Οἱ ἀληθεῖς παράγοντες

Τὸ πρᾶγμα μαρτυρεῖ διὰ τὰ βλέμματα ἡμῶν πρόοδον γενικωτέραν, ἀποτελεῖ δὲ ἀπόδειξιν ὅτι παρὰ τὰς ἀφῃρημένας ἐπιστήμας, μὲ τὴν ἀκατανόητον μελέτην τῶν ὁποίων ἀρκετὰ ἐξενευρίσαμεν σειρὰς γενεῶν, ἤρξαντο καλλιεργούμεναι καὶ αἱ θετικαὶ οὕτως εἰπεῖν ἐπιστῆμαι, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν εἶνέ τις τολμηρὸς κατατάσσων καὶ τὴν Δημοσιονομίαν καὶ Στατιστικήν. Εὐχόμεθα ὅπως τὸν κ. Α. Ἀνδρεάδην καὶ τὸ παράδειγμα τούτου ἀκολουθήσωσιν ἄλλοι νέοι, ἐπιδιδόμενοι εἰς μελέτας περὶ φυλακῶν καὶ ποινικῆς στατιστικῆς λ. χ. εἰς ἔρευναν ὅλης ἐκείνης τῆς σειρᾶς τῶν νέων κλάδων, τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ὁποίων κατέπνιξε μέχρι τοῦδε ἐν Ἑλλάδι ἡ σοφία τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου καὶ ἡ ἀκατανόητος εἰς τὸ παρελθὸν προσκόλλησις.

Καὶ ἡ μὲν Βουλὴ ἦτο ἐλευθέρα νὰ ἐκφέρῃ τοιαύτην ἢ τοιαύτην γνώμην περὶ τοῦ κύρους τῆς ἐκλογῆς Τήνου, χωρὶς εἰς ἡμᾶς οὐδεμία νὰ εἶνε ἐπιτετραμμένη ἀνάμιξις. Οἱ ὑπαινιγμοὶ ὅμως, οἱ ἀπὸ τῶν καθισμάτων τοῦ τμήματος τῆς Βουλῆς καὶ ἀπὸ τοῦ βήματος ταύτης ἀρκετὰ σαρκαστικῶς ἐκτοξευθέντες κατὰ τῶν δύο Ἀθηναίων δικηγόρων, οἵτινες ἀντεπροσώπευσαν τὴν δικαστικὴν ἀρχὴν κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἐκλογῆς ἐκείνης, παράγουσι καθ' ἡμᾶς τὴν ἐπιτακτικὴν ὑποχρέωσιν ὅπως διαλευκανθῇ ἡ θέσις τῶν δικηγόρων τούτων. Τὴν ὑποχρέωσιν δὲ ταύτην ὑπέχουσι μὲν ἐν πρώτῃ γραμμῇ οἱ καθ' ὧν οἱ ὑπαινιγμοί, συγχρόνως ὅμως καὶ τὸ σῶμα τῶν ἐν Ἀθήναις δικηγόρων, τὸ ὁποῖον, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, ἀντιπροσωπεύεται καὶ ἀπὸ σύλλογον ἴδιον. Νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ζήτημα τοιούτου εἴδους κινδυνεύει νὰ χαρακτηρισθῇ ἔξω τῆς δικαιοδοσίας του;

Τοὐλάχιστον τὰ προσχήματα

Καὶ διὰ νὰ κατανοηθῇ τὸ μέγα χάσμα τὸ ὁποῖον χωρίζει ἡμᾶς ἀπὸ παν ἄλλο κράτος τῆς Εὐρώπης ἐν τῇ μελέτῃ τῶν κοινωνικῶν ἀναγκῶν καὶ ῥυθμίσει τῆς νομοθεσίας ἀναλόγως πρὸς ταύτας, δὲν ἔχει τις ἢ νὰ ἀναγνώσῃ τὰς ὀλίγας σημειώσεις τοῦ κ. *Π. Καραπάνου*, ἃς ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Κατὰ τὰς σημειώσεις ἐκείνας τὸ Γερμανικὸν Reichstag ἀπασχολεῖ-

Ἡ διαφορὰ

λον νὰ προσαχθῶσι. Γενικώτερον δ' ὁμιλῶν τις δύναται νὰ θέσῃ ὡς ἀξίωμα, ὅτι οὐδὲν δημοσιονομικὸν πρόβλημα ἔχει μόνον πλουτολογικὸν χαρακτῆρα, οὐδ' ἐπιτρέπεται νὰ ἐξετασθῇ ἀποκλειστικῶς ὑπὸ πλουτολογικὴν ἔποψιν.

Ἐνίοτε προϋτάθη ὅτι ἡ Δημοσία Οἰκονομία δέον νὰ ὑπάγηται εἰς τὴν Πλουτολογιαν, οὐχὶ μόνον ἕνεκα τῆς μεταξὺ τῶν δύο ἐπιστημῶν συγγενείας, ἀλλὰ καὶ ἕνεκα τῆς ἐπιρροῆς ἣν ἡ δευτέρα ἀσκεῖ ἐπὶ τῆς πρώτης. Πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τούτου παρατηρεῖται, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὅτι ὁλόκληρος σχεδὸν ἡ θεωρία τῶν δημοσίων δανείων ἑδραιοῦται ἐπὶ τῆς πλουτολογικῆς θεωρίας τῆς πίστεως, ὅτι τὸ Κράτος διαχειριζόμενον τὴν Ἐθνικὴν περιουσίαν ὀφείλει νὰ συμμορφοῦται πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς Πλουτολογίας, καὶ ὅτι ἡ μορφὴ τῶν δημοσίων δαπανῶν καὶ ἐσόδων, ἰδίᾳ δὲ τῆς φορολογίας, εἰς χρῆμα ἢ εἰς εἶδος, ἐξαρτᾶται οὐχὶ ἀπὸ τῆς θελήσεως τῆς Πολιτείας, ἀλλ' ἐκ τῆς σπάνεως ἢ τῆς ἀφθονίας τοῦ νομίσματος. Ἀλλ' οἱ ταῦτα προβάλλοντες λησμονοῦσιν ὅτι ἐὰν μεγάλη εἶναι ἡ ἐπήρεια τῆς Πλουτολογίας ἐπὶ τῆς Δημοσίας Οἰκονομίας, οὐχὶ ἐλάσσων τυγχάνει ἡ ἐπίδρασις τῆς δευτέρας ἐπὶ τῆς πρώτης. Τῇ ἀληθείᾳ ὅτι τὸ δημοσιονομικὸν σύστημα χώρας τινὸς ἐπηρεάζει τὸν ὅλον αὐτῆς οἰκονομικὸν βίον, κατέστη σήμερον πρότασις μὴ χρήζουσα ἀποδείξεως. Ἰδίᾳ δ' ἡ ἐπιρροὴ τῆς φορολογίας ἐπὶ τῆς παραγωγῆς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ βλαβερά, γίγνεται αἰσθητὴ οὐχὶ μόνον ὅταν ἡ φορολογία εἶναι καθ' ἑαυτὴν δυσανάλογος πρὸς τοὺς πόρους τοῦ κράτους, ἀλλὰ καὶ ὅταν εἶναι ἄνισος, φορολογουμένων τάξεών τινων μᾶλλον τῶν ἄλλων, ἢ, τοῦθ' ὅπερ καταλήγει εἰς τὸ αὐτό, ἐπιβαρυνομένων κυρίως τῶν εἰδῶν τῆς πρώτης ἀνάγκης. Ταῦτα ἀρκοῦσι πιστεύω ὅπως κατανοηθῇ τὸ αὐτοτελὲς τῆς Δημοσίας οἰκονομίας, δὲν εἶναι ὅμως ἄσκοπον νὰ προστεθῇ ἐνταῦθα ὅτι ἡ ὑπαγωγὴ τῆς ἐπιστήμης ταύτης εἰς τὴν Πλουτολογίαν ἔσχε καὶ ἄλλην συνέπειαν ὑπὸ πρακτικὴν ἔποψιν ὀλεθρίαν, τὴν τελείαν παραμέλησιν τῆς Οἰκονομικῆς Νομοθεσίας.

Ἀναπτύσσων τὴν ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην τοῦ συνδυασμοῦ τῆς Ἐρεύνης τῶν ἀρχῶν τῆς Δημοσίας Οἰκονομίας μετὰ τῆς τῶν Οἰκονομικῶν Νόμων, ὁ κ. Wahl, κοσμήτωρ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τῆς Lille, γράφει: «Ἡ μελέτη τῆς Οἰκονομικῆς Νομοθεσίας ἀπομονουμένη περιορίζεται μόνον εἰς ξηρὰν ἀνάπτυξιν κειμένων.

Ὁ ἐρευνῶν τὸ πνεῦμα τοῦ Νομοθέτου ἐν ἄλλοις κλάδοις τοῦ δικαίου αἰσθάνεται ἐνδιαφέρον, διότι πάντοτε ἀκουσίως ἢ ἑκουσίως ὁ Νομοθέτης ἠκολούθησε ἀρχάς τινας. Ἐν τῇ προκειμένῃ ὅμως περιπτώσει ἡ συχνὴ τούτου προσφυγὴ εἰς ἐμπειρικὰς λύσεις μειοῖ μεγάλως τὸ ἐνδιαφέρον. Ἡ μόνη λοιπὸν εὐεργετικὴ ἐπιρροή, ἣν δύνανται νὰ ἐξασκήσωσιν οἱ ἑρμηνευταὶ τῶν νόμων, εἶναι ἡ ἐκ τῶν μόχθων οὓς καταβάλλουσιν ὅπως δείξωσιν κατὰ πόσον ὁ Νόμος ἠκολούθησε τὰς ἀρχὰς τῆς Δημοσίας Οἰκονομίας, κατὰ πόσον ἀπεμακρύνθη αὐτῶν, τίνες οἱ ἐκ τῆς τοιαύτης παρεκκλίσεως ἐνδεχόμενοι κίνδυνοι, διατὶ δημοσιονομικὰ τινὰ μέτρα ἁρμόζουσι εἰς τοῦτο τὸ πολιτικὸν σύστημα, τίνα δὲ εἰς ἐκεῖνο. Ἐπίσης τὸ μόνον μέσον πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ἀρχῶν τῆς Δημοσίας Οἰκονομίας καὶ ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας αὐτῶν εἶνε ἡ συστηματικὴ ἀναδρομὴ εἰς τὰ κείμενα καὶ ἡ κατάδειξις διὰ παραδειγμάτων ἐρανισθέντων ἐκ τῶν Νομοθετικῶν τάξεων καὶ τῆς Ἱστορίας, τοῦ συμφέροντος ὅπερ ἔχει ὁ Νομοθέτης ν' ἀκολουθῇ τὰς ἀρχὰς τῆς Δημοσίας Οἰκονομίας, τῶν λόγων δι' οὓς αἱ Ἀρχαὶ αὗται δύνανται νὰ ποικίλλωσι κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τῶν συνεπειῶν τῆς ἀμελείας αὐτῶν.»

Ἀναγινώσκω ὁλόκληρον τὸ χωρίον τοῦτο, οὐχὶ μόνον ἕνεκα τοῦ κύρους, ὃ προσδίδουσιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ κ. Wahl, αἱ ἐμβριθέσταται αὐτοῦ μελέται καὶ τὸ τρίτομον αὐτοῦ σύστημα ταμιευτικοῦ δικαίου (traité du droit fiscal), ἀλλὰ καὶ διότι ἐν τῇ περικοπῇ ταύτῃ εὑρίσκονται συνωψισμέναι αἱ ἀρχαί, ἃς ἀνέκαθεν προσεπαθήσαμεν νὰ ἐφαρμόσωμεν ἐν ταῖς ἡμετέραις παραδόσεσι.

Καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, ὅτι μικρὰν ὠφέλειαν προσφέρει ἡ ξηρὰ ἀνάπτυξις τῶν ἀρχῶν τῆς Δημοσίας Οἰκονομίας καὶ ὅτι πρὸς τούτοις δέον νὰ ἐρευνηθῇ ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῶν ἐν τῇ ἑλληνικῇ οἰκονομικῇ νομοθεσίᾳ, πρὸς δὲ νὰ ἐπιδιωχθῇ ἐν ἑκάστῳ κλάδῳ τῆς νομοθεσίας ταύτης, ἡ παραβολὴ τῶν παρ' ἡμῖν πρὸς τὰ ἐν ταῖς ξέναις χώραις, ἰδίᾳ ταῖς ὑπὸ κοινῶν πρὸς ἡμᾶς οἰκονομικῶν προβλημάτων ταλαιπωρουμέναις χώραις τοῦ Αἴμου, (τὴν παραβολὴν ταύτην μεγάλως διευκολύνει τὸ γαλλιστὶ ἀπὸ διετίας ἐν Βουκουρεστίῳ ἐκδιδόμενον ἄριστον μηνιαῖον οἰκονομικὸν περιοδικὸν «Le mouveument Economique»), τέλος δὲ νὰ μὴ ἀμεληθῇ ἡ ἀναζήτησις τῶν ἐφικτῶν ἐκείνων μεταρρυθμίσεων, ὧν δυνάμεθα ἄνευ ὀνειροπολημάτων νὰ προσδοκῶμεν τὴν ἐφαρμογήν. . . .

ται μὲ νομοσχέδιον καλούμενον νὰ κανονίσῃ τὰς καινοφανεῖς ἕνεκα τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ αὐτοκινήτου σχέσεις ἢ ὑποχρεώσεις ἐν γένει. Ἡμεῖς δὲ ἐξακολουθοῦμεν λύοντες τὰ τρία τέταρτα τῶν ἔξω τῶν συμβάσεων σχέσεών μας μὲ τὰ ἀποφθέγματα τοῦ Ἀκουϊλίου καὶ γαλουχούμενοι μὲ τὰς σοφίας του.

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν πολλαπλασιάζονται τὰ παράπονα τῶν δικηγόρων ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐνημερότητα τῶν γραφείων τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς τάξιν.

Διὰ σειρᾶς ἐπιστολῶν, ἃς τακτικῶς λαμβάνομεν ἀπό τινος, μᾶς ἀναφέρονται ὑπὸ δικηγόρων ὅτι κατὰ σωροὺς κατάκεινται αἱ δημοσιευθεῖσαι ἀποφάσεις ἐν σχεδίῳ καὶ ὅτι πρὸς καθαρογραφὴν καὶ διεκπεραίωσιν ἐν γένει τούτων καταναλίσκεται συνήθως χρόνος ὑπερβαίνων τὸν μῆνα. Ἡ ἐκ τῆς τοιαύτης ἀνωμαλίας ἐπερχομένη ζημία καὶ εἰς τοὺς δικηγόρους, ἀλλὰ κυρίως εἰς τοὺς διαδίκους, ὧν τὰ συμφέροντα, ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου, παραμένουσιν ἐκκρεμῆ, εἶνε προφανής. Ἕνεκα τούτου δὲν κρίνομεν ἄσκοπον νὰ συστήσωμεν εἰς τὸν τεταγμένον τὴν διεύθυνσιν τῆς ὑπηρεσίας κ. Γραμματέα, μείζονα δραστηριότητα καὶ προσοχὴν μεγαλητέραν περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ κατωτέρου προσωπικοῦ, τὸ ὁποῖον, ὡς πληροφορούμεθα, στερεῖται καὶ τῶν στοιχείων ἀκόμη πρὸς διεκπεραίωσιν τῆς ἀνατιθεμένης αὐτῷ ἐργασίας.

Ο ΝΕΟΣ ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Διὰ διατάγματος δημοσιευθέντος τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην καταλαμβάνει τὴν θέσιν τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῆς Δικαιοσύνης ὁ πρώην Πρωτοδίκης καὶ Εἰσαγγελεὺς κ. Α. Φίλων.

Περὶ τοῦ κ. Α. Φίλωνος, ὡς δικαστικοῦ ἐν γένει ὑπαλλήλου καὶ ὡς χαρακτῆρος, ὑπάρχει ἐσχηματισμένη τοιαύτη γενικὴ ἰδέα, ὥστε, ἂν ὑποτεθῇ ὅτι τὸ ἀξίωμα τοῦ Γενικοῦ γραμματέως, ὅπερ τῷ ἀνατίθεται, δὲν εἶνε τυπικὸν καθαρῶς, δύναταί τις νὰ ἀναμένῃ πολλὰ τὰ ἐπωφελῆ διὰ τὴν Δικαιοσύνην ἐκ τῆς δράσεώς του.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ

Ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἰατρὸν ἀπόλυτος ἐχεμύθεια;

Ἰατρός τις ἐν Βερολίνῳ πρὸς ὃν μετέβη μήτηρ μετὰ τοῦ νοσοῦντος τέκνου της, ὑπέδειξε πλὴν τῶν ἄλλων εἰς τὴν μητέρα ταύτην, ν' ἀποφεύγῃ πᾶσαν ἐν γένει συναναστροφὴν μετά τινος γυναικὸς συγγενοῦς της, ἥτις κατὰ τὸν ἰατρὸν ἔπασχεν ἐκ συφιλίδος, καθότι, ὡς ὁ ἰατρὸς προσέθεσε, τρέχει τὸν κίνδυνον τῆς μεταδόσεως καὶ εἰς αὐτὴν ἢ εἰς τὸ τέκνον της τοῦ νοσήματος.

Ἡ τοιαύτη ὅμως σύστασις τοῦ ἰατροῦ περιῆλθεν εἰς γνῶσιν τῆς πράγματι νοσούσης γυναικός, ἥτις, χαρακτηρίσασα τὸ γεγονὸς ὡς παράβασιν τῶν ἰδιαιτέρων τοῦ ἰατροῦ καθηκόντων, πρὸ πάντων δὲ τῆς ὑποχρεώσεως ὅπως τηρῇ ἀπόλυτον ἐχεμύθειαν περὶ παντὸς γεγονότος, οὕτινος λαμβάνει γνῶσιν ἕνεκα τοῦ ἐπαγγέλματός του, ὑπέβαλε κατὰ τοῦ ἰατροῦ σχετικὴν μήνυσιν.

Τὸ ζήτημα κατέληξε μέχρι τοῦ Ἀκυρωτικοῦ, ὅπερ δι' ἀποφάσεώς του, ἐκδοθείσης πρὸ μηνός, ἀπεφάνθη ὅτι δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς κολάσιμος πᾶσα ἀνακοίνωσις ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ γεγονότων ἅτινα ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του γνωρίζει, ἀλλὰ ἀπαραίτητον νὰ ἐξετάζωνται καὶ οἱ ὅροι ὑπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἰατρὸς προβαίνει εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δέ, σκέπτεται τὸ Ἀκυρωτικόν, ἀφοῦ δι' ἄλλον λόγον ἡ μήτηρ κατέφυγεν εἰς τὴν συνδρομὴν τοῦ ἰατροῦ, οὗτος, διατελῶν ἐν γνώσει τῶν σχέσεων τῆς μητρὸς μετὰ τῆς ἄλλης πελάτιδός του, τῆς πασχούσης ἐκ τοῦ μεταδοτικοῦ νοσήματος, καὶ προβλέπων τὸν κίνδυνον ὃν διέτρεχεν, οὐ μόνον δικαίωμα ἀλλὰ καὶ ὑποχρέωσιν εἶχε νὰ καταστήσῃ εἰς ταύτην γνωστὸν τὸν κίνδυνον τοῦτον. Καθ' ὃν λόγον, σκέπτεται περαιτέρω τὸ Ἀκυρωτικόν, πᾶς ἰατρὸς λαμβάνων ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του γνῶσιν, περιπτώσεώς τινος εὐφλογίας ἢ χολέρας ἢ ἄλλου τινὸς ἐκ τῶν ἐπιφόβων μεταδοτικῶν νοσημάτων, εἶνε ὑπόχρεως, παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πάσχοντος ἢ τῶν οἰκείων αὐτοῦ νὰ ἀνακοινώσῃ τοῦτο εἰς τὴν ἀρχήν, κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ ὅταν ἔκ τινος ἀσθενοῦς του πείθεται ὅτι διατρέχει κίνδυνον ἕτερος, ὑποχρεοῦται νὰ καταστήσῃ προσεκτικὸν τοῦτον, ἀδιαφόρως πρὸς τὸ γεγονὸς ὅτι δύναται νὰ ὑποστῇ ἠθικὴν ἢ ἄλλην ζημίαν ὁ καταδιδόμενος.

Τὸ ζήτημα αὐτὸ καθ' ἑαυτό, παρ' ὅλην τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀκυρωτικοῦ δοθεῖσαν ὡς ἄνω λύσιν, οὐ μόνον ἐκτάκτως δυσχερὲς εἶνε, ἀλλὰ καὶ μεγίστου κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος, τούτου δ' ἕνεκα σοβαρὰ ἠγέρθη ἀντίδρασις κατὰ τῆς λύσεως ταύτης ὑπό τε τῶν ἐπιστημόνων καὶ τοῦ περιοδικοῦ τύπου.

Τὸ κυριώτερον ἐπιχείρημα τῶν ὑποστηριζόντων τὴν ἀντίθετον λύσιν εἶνε ὅτι ὁ ἀσθενὴς ὁ τρέφων τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ὁ ἰατρὸς εἰς ὃν καταφεύγει δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ καταστήσῃ γνωστὸν τὸ νόσημά του εἴτε εἰς τὸν σύζυγόν του εἴτε εἰς ἄλλους, εἶνε λίαν φυσικὸν ἢ νὰ καταφύγῃ εἰς ἰατρὸν ἄλλης πόλεως ἢ νὰ μὴ προσφύγῃ ποσῶς εἰς ἰατρικὴν συνδρομήν, ὁπότε πλέον ἄλλος ἀνακύπτει κίνδυνος, ἀπειλῶν αὐτὴν τὴν ζωὴν τῶν προσβληθέντων ὑπὸ μεταδοτικῶν νοσημάτων.

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΙΚΑΙ ΑΠΟΡΙΑΙ

(Ἐπὶ τῆς στήλης ἣν ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἀνοίγομεν, δημοσιεύομεν εὐχαρίστως πᾶσαν ἀπάντησιν).

Ἡ σύζυγος Μ. ἐνέγραψε, πρὸ 29 ἐτῶν, ὑπὲρ ἑαυτῆς ὑποθήκην πρὸς ἀσφάλειαν προικός της ἐπὶ ἀκινήτου τοῦ συζύγου της; ἥτις ὑποθήκη ἐξηλείφθη μετὰ ἔτος τῇ συναινέσει της.

Ἐπηκολούθησαν ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐγγραφαὶ ὑποθηκῶν ἐπὶ τοῦ κτήματος τούτου, παρεχομένων ὑπὸ τοῦ συζύγου εἰς πιστωτάς του, πιστοποιοῦντος τοῦ ὑποθηκοφύλακος περὶ τῆς ἑκάστοτε ἐγγραφῆς αὐτῶν, ἀλλὰ μὴ ἀναφέροντος περὶ προϋπαρξάσης ὑποθήκης ὑπὲρ τῆς συζύγου, ὡς ἐξηλειμμένης οὔσης.

Τελευταῖον, τῇ ἐπισπεύσει δανειστοῦ τινος, ἐπλειστηριάσθη τὸ κτῆμα τοῦτο, καὶ αἴφνης ἡ σύζυγος ἀναγγέλεται, αἰτουμένη νὰ κατακτηχθῇ ὡς πρώτη ἐνυπόθηκος, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἀνέζησεν ἡ ὑπὲρ ἑαυτῆς ὑποθήκη αὐτοδικαίως, ὡς μὴ νομίμως ἐξαλειφθεῖσα παρ' αὐτῆς.

Κατὰ δὲ τὸν χρόνον τῆς ἐκτελέσεως, ἐπέτυχε, ἀντιστάσεως μὴ οὔσης, ἀπόφασιν, διατάξασαν τὸν χωρισμὸν τῆς προικῴας περιουσίας, ἥτις, κοινοποιηθεῖσα τῷ συζύγῳ, κατέστη ὡς πρὸς τοῦτον τελεσίδικος, ἀλλὰ δὲν παρῆλθεν εἰσέτι ἡ κατὰ τὸ ἄρθρον 681 τῆς Πολ. Δικ. ὑπὲρ τῶν δανειστῶν (ἑνὸς ἔτους) ἐνιαύσιος προθεσμία πρὸς ἀνακοπὴν ἢ παρέμβασιν.

Ἐρωτήματα

α') Ἡ σύζυγος ἀσκήσασα *δικαίωμα ἀνεξάρτητον*, ὅπερ ἔχει ἐκ τοῦ νόμου (Ν. ὑπ' ἀρθ. 11 § 4) ἐγγραφῆς ὑποθήκης πρὸς ἀσφάλειαν τῆς προικός, ἔχει ὅμοιον δικαίωμα ἐξαλείψεως αὐτῆς αὐτοβούλως; ἤτοι ὁ δικαιούμενος δύναται νὰ παραιτηθῇ δικαιώματός του;

β') Ἐὰν ἡ παρὰ τῆς συζύγου γενομένη ἐξάλειψις τῆς ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐγγεγραμμένης ὑποθήκης ἐγένετο νομίμως; καὶ ἐὰν μετὰ τὴν ἐξάλειψιν ἀναβιοῖ (ἀναζῇ) αὐτοδικαίως ἡ ὑποθήκη αὕτη ἄνευ ἀγωγῆς της κατὰ τῆς γενομένης ἐξαλείψεως ἢ ἄνευ νέας ἐγγραφῆς πρὸς ἀσφάλειαν τῆς προικός της;

γ') Ἐὰν ἡ διατάξασα τὸν χωρισμὸν τῆς προικῴας περιουσίας ἀπόφασις εἶναι τελεσίδικος καὶ διὰ τοὺς δανειστὰς τοῦ συζύγου της; καὶ ἂν ἠδύνατο αὕτη ν' ἀναγγελθῇ ὡς δικαιοῦχος, ἢ ἔδει ν' ἀναγγελθῇ ὁ σύζυγος ὡς διαχειριστὴς τῆς προικῴας περιουσίας, πρὸς κατάταξιν;

καὶ δ') Ἐν τῷ κοινωνικῷ συμφέροντι ποία τῶν ἀντιμαχομένων ἐννοιῶν δέον νὰ κατισχύσῃ, ἡ κατὰ πρόληψιν ἱερὰ προστασία τῆς προικός, ἢ ἡ δημοσία πίστις πρὸς τὰ βιβλία τῶν ὑποθηκῶν;

Δέξασθε κ.τ.λ.

ΕΥΘ. ΓΚΟΡΙΤΣΑΣ
Συμβολαιογράφος

*

Κύριε Συντάκτα,

Οἱ τῆς Πολ. Δικον. συγγραφεῖς μας, καθόσον γνωρίζω, δὲν δίδουσι σαφῆ ἔννοιαν τοῦ ἄρθρ. 228 πολ. δικον. καὶ ἐκ παρερμηνείας τούτου πολλάκις τὰ δικαστήρια ἄλλως κρίνουσιν. Τούτου ἕνεκα διὰ τῶν κάτωθι γραμμῶν ἐπιθυμῶ νὰ δώσω ἀφορμὴν εἰς τοὺς νομομαθεῖς ἵνα καθορίσωσι τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου τούτου. π. χ. Ἐπὶ διεκδικήσεως ἀκινήτου τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τοῦ ἐναγομένου, παρενέβη τρίτος διὰ κυρίας παρεμβάσεως, ἰσχυρισθεὶς ὅτι τὸ διεκδικούμενον ἀνήκει εἰς αὐτόν, καὶ αἰτεῖται νὰ ἐξέλθῃ νικητὴς τοῦ ἀγῶνος. Ἡ παρέμβασις καὶ ἡ κυρία ἀγωγὴ συνεζεδικάσθησαν. Δύναται τὸ δικαστήριον ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνάγοντος νὰ παραπέμψῃ τὴν παρέμβασιν εἰς ἰδιαιτέραν συζήτησιν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δι' αὐτῆς παρελκύεται ἡ κυρία δίκη; Τὰ δικαστήρια, ἑρμηνεύοντα τὸ ἄρθρ. 228 πολ. δικον. ἀποφαίνονται καταφατικῶς ἄνευ οὐδεμιᾶς διαστολῆς, καθόσον γνωρίζω. Εἶναι ἄρα γε ὀρθὴ ἡ ἑρμηνεία αὕτη ἄνευ τῆς διαστολῆς, «ὅτι τότε δύνανται νὰ παραπέμψουν, ὅταν ἡ κυρία δίκη εἶναι ἢ κατέστη ὥριμος, καὶ ἡ παρέμβασις δὲν εἶναι ὥριμος, καὶ ὅταν ὁ εἰσάγων τὴν παρέμβασιν δὲν θέλῃ νὰ ἑνωθῇ ὡς ὁμόδικος μετὰ τοῦ ἑτέρου τῶν κυρίων διαδίκων;

Μεθ' ὑπολήψεως
εἷς τῶν συνδρομητῶν

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ὑπὸ **Βασιλείου Τ. Οἰκονομίδου**
Ἔκδοσις ἕκτη
Μετὰ πλείστων προσθηκῶν καὶ βελτιώσεων
ὑπὸ **Μιχαὴλ Γ. Λιβαδᾶ**
Ὑφηγητοῦ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας
Ἐξεδόθη τόμος Α'. τόμος Β', τεῦχος β'.

Τὴν ἕκτην ταύτην ἔκδοσιν τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἐπεμελήθη ὁ πολυμαθὴς ὑφηγητὴς τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας κ. Μ. Λειβαδᾶς. Καὶ εἰς μὲν τὸ κείμενον οὐδεμία ἐπηνέχθη μεταβολή, πλὴν ἐκείνων αἵτινες παρίσταντο ἀναγκαῖαι ὡς ἐκ τῆς καταργήσεως ἢ μεταρρυθμίσεως διατάξεών τινων τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἀλλ' ἐν ταῖς σημειώσεσιν ἐγένοντο πλεῖσται προσθῆκαι καὶ βελτιώσεια, ἃς ἡ νεωτέρα νομολογία τῶν ἡμεδαπῶν καὶ ἀλλοδαπῶν δικαστηρίων ἐπέβαλε, πρὸς δὲ διευκρινίσθησαν διάφορα ζητήματα, ἅτινα ἄλλοτε ἄγνωστα, ἐγένοντο νῦν ἀντικείμενον ἐρεύνης τῆς ἐπιστήμης. Ἐντελῶς νέα εἶνε ἡ ἑρμηνεία τῆς ἐν Τουρκίᾳ καὶ ἐν ἄλλοις μὴ χριστιανικοῖς κράτεσιν ἰσχυούσης προξενικῆς διαδικασίας. Ἐλπίζομεν ὅτι καὶ ἡ ἕκτη αὕτη ἔκδοσις γενομένη μετ' ἄκρας ἐπιμελείας ὑπὸ διακεκριμένου ἐπιστήμονος ὡς ὁ κ. Μ. Λειβαδᾶς, θὰ τύχῃ τῆς αὐτῆς δεξιώσεως ὡς καὶ αἱ προηγούμεναι παρὰ τῷ δικαστικῷ καὶ δικηγορικῷ κόσμῳ.

ΚΩΔΙΚΕΣ ΦΛΟΓΑΪΤΟΥ

Ἐξεδόθη ὁ Ε' τόμος τῶν Κωδίκων τῆς Ἑλληνικῆς νομοθεσίας τοῦ ἀειμνήστου Θ. Φλογαΐτου μετὰ νέαν ἐπεξεργασίαν ὑπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ κ. Δημ. Ζαλούχου δικηγόρου καὶ ὑφηγητοῦ. Ὁ τόμος οὗτος ἐπιγραφόμενος ὀργανισμὸς τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας περιέχει τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, τὸ Πηδάλιον, ἤτοι τοὺς Ἀποστολικοὺς καὶ Συνοδικοὺς κανόνας, τὸν Κανονισμὸν τῆς Βουλῆς, τοὺς Ἐκλογικοὺς νόμους μετὰ τῶν σχετικῶν γνωμοδοτήσεων καὶ ἐγκυκλίων, τῶν τύπων καὶ τῶν ἀναγκαίων ὁδηγιῶν διὰ τοὺς **δικαστικοὺς ἀντιπροσώπους**, τοὺς νόμους περὶ προσόντων τῶν ὑπαλλήλων καὶ πάντας τοὺς γενικοὺς νόμους τοὺς μὴ ὑπαγομένους εἰς τὴν δικαιοδοσίαν ἑνὸς μόνον ὑπουργείου, τὰ σχετικὰ νομοτελεστικὰ Β. Διατάγματα, τὴν νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῶν Ἐφετείων, καὶ πλείστας ὅσας ἐπεξηγητικὰς καὶ διασαφιστικὰς σημειώσεις, ὥστε ἀποτελεῖ βιβλίον χρησιμώτατον καὶ εὐχρηστότατον τοῖς νομικοῖς. Τιμᾶται δραχ. 5,75 καὶ εὑρίσκεται παρὰ τοῖς κεντρικοῖς βιβλιοπωλείοις Ἀθηνῶν καὶ τοῖς ὑποπρακτορείοις τῶν ἐφημεροίδων ἐντὸς ἐπαρχίας.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ
Ἔτος 25ον
Διευθυντὴς **Σ. Κ. ΜΠΑΛΑΝΟΣ**
Τιμὴ ἐτησίας συνδρομῆς δραχμὰς 15
Πᾶσα οἱαδήποτε αἴτησις ἀφορῶσα τὴν ἐφημερίδα, ἀπευθυντέα πρὸς τὸν κ. **Ἀριστείδην Σ. Μπαλᾶνον**, δικηγόρον.
Ὁδὸς Παρθεναγωγείου—Ἀριστείδου 41

ΓΕΩΡΓ. Ν. ΦΙΛΑΡΕΤΟΥ
ΔΩΣΙΔΙΚΙΑ ΤΩΝ ΑΛΛΟΔΑΠΩΝ ΔΥΝΑΜΕΙ ΤΩΝ ΣΥΝΘΗΚΩΝ
Ἀναδημοσίευσις ἐκ τοῦ ΚΕ' τόμου τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Γαλλικῆς Νομολογίας.
Τεῦχος ἐκ σελίδων 8.

T. PAPASIAN
Διερμηνέως τοῦ ἐν Ἀδριανουπόλει Αὐστρουγγρικοῦ Προξενείου καὶ δικηγόρου
VADEMECUM (ΟΔΗΓΟΣ)
Τόμος ἐκ σελ. 163 Γαλλιστὶ καὶ Γερμανιστί, παρέχων προχείρους πληροφορίας σχετιζομένας μὲ τὸ ἐν Τουρκίᾳ δίκαιον καὶ τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῶν ἐν Τουρκίᾳ ἀλλοδαπῶν.

ΔΙΟΜΗΔΟΥΣ ΚΥΡΙΑΚΟΥ
Καθηγητοῦ ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ
ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
Ἔκδοσις νεωτάτη
Ἐπιμελείᾳ **Ἀλεξ. Ν. Διομήδους**
Ἐκ δύο τόμων
Τιμᾶται δραχμ. 20

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ν. ΣΙΑΤΟΥ
Δικηγόρου ἐν Ἀθήναις
Ἑρμηνεία τῶν νόμων περὶ **Φόρου Οἰκοδομῶν** μετὰ προλόγου καὶ τυπικοῦ χάριν τὸν διοκτητῶν. Τιμᾶται δραχ. 2.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΓΡΑΦΗΣ
ἤτοι
Περὶ ἀναγωγῆς κατὰ τὸ Ἀττικὸν Δίκαιον
ὑπὸ
ΜΙΧΑΗΛ Γ. ΛΙΒΑΔΑ
Ἀπόσπασμα μετὰ προσθηκῶν ἐκ τῆς ἕκτης ἐκδόσεως (Τόμ. β'. § 107 σημ. α) τοῦ Ἐγχειριδίου τῆς Πολιτ. Δικονομίας Β. Οἰκονομίδου.
Τεῦχος ἐκ σελ. 12.

Τύποις Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ